31/05/2022

Αυστραλίας σε νέο Ιερομόναχο: «Άδειασε την καρδιά σου από τον εαυτό σου για να χωρέσει ο άλλος»

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας

Τον δικό της ιερομόναχο, ο οποίος θα καλύπτει τις λειτουργικές ανάγκες της αδελφότητας, απέκτησε η Ιερά Μονή του Αγίου Ιωάννου του Βουνού στο Forrestfield της Πέρθης.

Κατά την ποιμαντική επίσκεψή του στην πρωτεύουσα της Δυτικής Αυστραλίας, ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Αυστραλίας κ. Μακάριος τέλεσε διαδοχικά την εις Διάκονον και την εις Πρεσβύτερον χειροτονία του προεστώτος της αδελφότητος, **π. Προδρόμου Σουρή,** ο οποίος έλαβε το όνομα Μακάριος.

Παρόντες στη μεγάλη αυτή χαρά της τοπικής Εκκλησίας και ειδικότερα της Ι.Μ. Αγίου Ιωάννου ήταν ο Αρχιεπισκοπικός Επίτροπος Πέρθης, Θεοφιλέστατος

Επίσκοπος Κυανέων κ. Ελπίδιος, οι δύο άμεσοι προκάτοχοι του π. Μακαρίου (πρώην ηγούμενοι της Ι.Μονής), ήτοι ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Μελόης κ. Αιμιλιανός και ο Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης του Οικουμενικού Θρόνου κ. Ιερώνυμος, καθώς επίσης η μητέρα και τα κατά σάρκα αδέρφια του χειροτονούμενου, τα μέλη της αδελφότητας και οι δόκιμοι μοναχοί, κληρικοί και πολλοί προσκυνητές.

Ο Σεβασμιώτατος κ. Μακάριος αναφέρθηκε με υπερηφάνεια στον σπουδαίο πνευματικό ρόλο που διαδραματίζει στη Δυτική Αυστραλία η Ι.Μ. Αγίου Ιωάννου του Βουνού, κάνοντας λόγο για «μία πνευματική, "δωδεκάτειχο" πόλη, που στέκεται ψηλά στον λόφο της ελπίδος του Forrestfield της Πέρθης» και είναι «χαλκείον αρετής, διδασκαλείον ευσεβείας, θερμοκήπιον αγάπης και ανθόκηπος ευωδέστατος ποικίλης αγαθοσύνης». «Ως υπεύθυνος φύλακας και κηπουρός της, φρόντισε να μην ανοίξεις ποτέ την Κερκόπορτα της απροσεξίας για να εισέλθει εκείθεν ο πορθητής διάβολος και να δηλητηριάσει την αγία εργασία σου, ενσπείρων ζιζάνια, καλλιεργών τον τύφον ή την πλάνη καθ' οιονδήποτε τρόπο», τόνισε στον π. Μακάριο.

Παράλληλα, **ο Αρχιεπίσκοπος** απηύθυνε πνευματικές νουθεσίες και συμβουλές στον χειροτονούμενο. Αναφερόμενος, μεταξύ άλλων, στο σεπτό πρόσωπο του Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, ανέτρεξε σε μια προ εικοσαετίας επίσκεψή Του σε Μονή της Κρήτης, όπου ο Παναγιώτατος άνοιξε την καρδιά του στην εκεί αδελφότητα και αποκάλυψε το εσωτερικό βίωμα της ψυχής του λέγοντας: «Ουδέποτε λησμονώ ότι κατά κύριον λόγον είμαι μοναχός, και ψυχή τε

και σώματι από νεότητος αφιερώθην ως ολοκάρπωμα λογικόν τω Κυρίω και τη Μητρί Εκκλησία». Με την πατρική προτροπή να κρατήσει ως ιερά παρακαταθήκη τον λόγο και το παράδειγμα του Οικουμενικού Πατρίαρχου, ο Σεβασμιώτατος επισήμανε στον π. Μακάριο: «Μη λησμονήσεις ποτέ ότι είσαι μοναχός, αφιερωμένος καθ' ολοκληρίαν στον Χριστό, τον Νυμφίο της Εκκλησίας. Για μας τους μοναχούς η ημέρα της μοναχικής μας καθιερώσεως είναι η γενέθλιος ημέρα μας, γιατί ακριβώς εκείνη την ημέρα λάβαμε το δεύτερο βάπτισμα».

Σε άλλο σημείο, ο Σεβασμιώτατος αναγνώρισε ότι «το να είσαι μοναχός και συνάμα κληρικός αντανακλά σήμερα αυτό που στην Ορθόδοξη πνευματική εμπειρία των πατέρων χαρακτηρίζεται ως "χαρμολύπη"». «Η χαρμολύπη συνδυάζει τη γεύση του πόνου με το μεγαλείο της θυσιαστικής κενώσεως», εξήγησε, και παρότρυνε τον νέο ιερομόναχο να αναλάβει ολοπρόθυμα την ευθύνη της παρηγοριάς και της παρακλήσεως προς τον πάσχοντα άνθρωπο, η οποία, όπως του επισήμανε, είναι συνυφασμένη άρρηκτα με τη χαρά της προφοράς και της αγαπητικής κοινωνίας.

Εκτενής ήταν η αναφορά του Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας στη μεγάλη ευθύνη που συνεπάγεται η αποδοχή της δωρεάς της ιερωσύνης. «Η ιερωσύνη είναι κένωση και προσφορά, είναι εξωστρέφεια, είναι σταυρός και ταπείνωση», υπογράμμισε. Αφού απαρίθμησε ορισμένα χαρακτηριστικά σημεία της εσωστρέφειας, η οποία δύναται να καταδυναστεύσει την ιερωσύνη, προέτρεψε τον χειροτονούμενο να επιτελέσει ταπεινά και με ευγένεια το διακόνημά του, και να

εργάζεται με χαρά και όχι με μιζέρια και θλίψη.

Εξάλλου, υπενθύμισε στον π. Μακάριο ότι ο Όσιος Σεραφείμ του Σάρωφ, κάθε φορά που συναντούσε έναν αδελφό, αναφωνούσε: «Χριστός Ανέστη, χαρά μου!». «Αυτή η πνευματοκίνητη χαρά της θείας επιποθήσεως του αδελφού και της επικοινωνίας, ευρίσκεται στους αντίποδες του εωσφορικού ατομοκεντρισμού», τόνισε και κατέληξε προτρέποντας τον π. Μακάριο: «Αυτή τη χαρά να προσφέρεις με τη διακονία σου στον σημερινό άνθρωπο που είναι θλιμμένος ή μάλλον καταθλιμένος και έχει ανάγκη πνευματικής και καρδιακής παρηγορίας. Η καρδιά μας δεν είναι ένας χώρος ερμητικά κλειστός, αλλά ορθάνοικτος. Άνοιξε την καρδιά σου για τον πλησίον. Άδειασε την καρδιά σου από τον εαυτό σου για να δημιουργηθεί χώρος να χωρέσει ο αδελφός που είναι δίπλα σου. Άνοιξε την καρδιά σου για να κατοικήσει πλουσίως η χάρη του παναγίου και τελεταρχικού Πνεύματος εντός αυτής».